

„SRDCERVOUCÍ, OSOBNÍ, FASCINUJÍCÍ!“

ROLLING STONE

dům mé matky

DCEŘINA CESTA KE SVOBODĚ

SHARI FRANKE

Všem obětem zastrašování, manipulace, týrání a osamění.

Jste silnější, než si myslíte.

Kéž vám pozemští i nebeští andělé pomohou zpátky na nohy.

Odvedla bych si tě, uvedla tě do domu své matky
a tam bys mě poučoval.

PÍSEŇ PÍSNÍ 8.2

DRUHÝ VERŠ

Ú V O D

konečně

30. srpna 2023

Byla středa, ve škole zrovna začínal nový semestr, takže jsem seděla u zaplněného stolu a pokoušela jsem se zorientovat v moři čerstvě zadaných sylabů a úkolů. Pročítala jsem stránky, ale myšlenkami jsem byla jinde. Ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem přestat myslet na svých pět sourozenců.

Už to byl rok, co jsem naposledy slyšela jejich hlasy, viděla jejich tváře a užírala jsem se představou, že jsou uvěznění v tom domě. Přese všechnu snahu – nespočet telefonátů a zoufalých proseb – byly veškeré snahy o jejich záchranu marné.

Začal mi vyzvánět telefon a na displeji problikávalo číslo naší sousedky. Na okamžik jsem ani nedutala – telefonáty od téhle paní byly ty nejdůležitější. Podávala mi zprávy o dětech a vždycky jsem díky nim s úlevou zjistila, že jsou stále naživu.

„Shari, u domu tvé matky zasahuje policie!“ ozvala se naléhavá slova, aniž by jim předcházel pozdrav. „Jsou ozbrojení a chystají se vtrhnout dovnitř.“

Zatrnulo mi a hlavou se mi honily děsivé a zároveň velmi živé představy, třeba jak maskované postavy v uniformách z matčina domu vynášejí droboučké pytle s lidskými ostatky.

Tak přece, pomyslela jsem si. Jsou po smrti.

Jako omráčená jsem popadla klíče a vyrazila. Z mého studentského

bytu do matčina domu ve Springvillu to bylo obyčejně dvacet minut jízdy, ale dnes, v okamžicích slepé paniky, se to zdálo jako věčnost.

V tom domě jsem nebyla od doby, kdy se mě Ruby zhruba před rokem zřekla. Ruby, samozvaná matka-světice. Ruby, která kvůli svým nohsledům na sociálních sítích proměnila můj život v surrealistickou verzi filmu *Truman Show*. Ruby, která mě a mé sourozence celý život podrobovala své zvrácené interpretaci zločinu a trestu – dokud se neobjevila Jodi, která našemu režimu dodala novou sadistickou pachuť.

Jodi. Vůdkyně kultu naší rodiny, falešný prorok, který se do našich životů přihnal jako hurikán a z mé matky udělal zaslepenou ovci, která hltala Jodiina zcestná slova, jako by to byla svěcená voda. Společně vypudily mého otce, který nám býval oporou, a začaly neohroženě vládnout mým čtyřem sourozencům, kteří s nimi i nadále bydleli.

Zatímco jsem kličkovala známými ulicemi Springvillu, cloumal se mnou tupý a povědomý vztek. Proč o dětech nikdo nic nevěděl? Jak to, že je mohly jen tak vzít ze školy? Proč je před tím zlem nikdo neochránil?

Odbor sociální péče obdržel už několik varování a společně se znepokojenými sousedy jsme se nespočetněkrát obrátili na policii. Už rok to troubím do celého světa, ale navzdory všem varovným signálům dosud nikdo nezasáhl. Mohli jsme být na poplach, jak jsme chtěli, ale místo aby systém mé sourozence chránil, nechal je na milost a nemilost dvěma pomateným ženštinám a jejich nekontrolované moci.

Zabočila jsem do naší poklidné slepé ulice a rázem jsem se ocitla ve válečné zóně. Policejní terénní vozy tvořily světelnou barikádu. Na trávníku před domem se to hemžilo členy zásahových jednotek. Na chodnících kolem postávaly hloučky sousedů a fascinovaně i zděšeně tomu přihlížely.

Vystoupila jsem z auta, ale cestu mi zatarasil policista s kamenným výrazem ve tváři. „Dál nesmíte, slečno.“

„Ale to je přece můj dům!“ smlouvala jsem. „Moji sourozenci – jsou v pořádku? Kde jsou?“

Zaslechla jsem útržky z vysílačky. Nebyl to náhodou bráškův hlas?

„Prosím,“ žadonila jsem. „Řekne mi někdo, co se děje?“

Přistoupil ke mně jiný policista a oslovil mě s naléhavostí v hlase.

„Mohla byste nám prosím nastínit rozvržení domu? Nějaké sejfy? Zbraně?“

ÚVOD

Se slzami v očích jsem mu poskytla požadované informace: sedm ložnic, šest koupelen, kde jsme se kdysi přetahovali o zrcadla, zamčené zbraně, spižírna, která by přečkala apokalypsu. Každý pokoj byl odrazem toho, kdo jsme kdysi byli.

Potom nastal chaos. Vchodové dveře se rozletěly pod náporom beranidla. Policisté se rojili jako rozzuření sršni. Stála jsem tam jako přibitá a dívala se.

Prosím, bože, jen ať jsou v pořádku, modlila jsem se.

Náhle se dostavila surreální myšlenka. Tenhle okamžik, jenž byl vyvrcholením cesty mé rodiny k nevyhnutelnému šílenství, bylo třeba zdokumentovat, uchovat a sdílet na sociálních sítích. Stejně jako každý falešný úsměv, každou strojenou dokonalost.

Vytáhla jsem telefon a navzdory mumraji okolo mě, jsem jej držela naprosto pevně.

Hezky zaměřit a cvak.

Popisek mi naskočil okamžitě, jedno jediné slůvko zahrnující tíhu posledních let:

KONEČNĚ.

Přidat na Instagram. Sdílet.

Tahle noční můra se zrodila na sociálních sítích – a tam by také měla skonat.

ČÁST PRVNÍ

zahrada
pozemských
rozkoší

K A P I T O L A 1

zpečetěno

Jeden sen se mi zdá pořád dokola. Vždycky začíná tak krásně. Rozlehlá pole se topí v nadpozemském světle. Rozhostí se ve mně hluboký klid, když si uvědomím, že jsem na nebesích. Moje pozemská cesta se skončila.

Krajina je jiná, známá, ale jako z jiného světa. V dálce se objeví moji milovaní blízcí s rozzářenými tvářemi. Jdu k nim, lehká jako pírkó, bezstarostná, a dojatě je obejmu. *Tohle je ráj*, pomyslím si, *tohle je klid*.

Pak uvidím ty oči. Chladné a neoblomné, které se do mě zarývají silou stejně starou, jako jsou hvězdy samy. Je to ona. Ruby.

Náhle kolem mě zaduní hlas Boží a zatřese samotnými základy nebes.

„Neměla jsi zatratit svou matku, mé dítě!“

S trhnutím se probudím, srdce mi prudce buší a chvíli ve mně dál přetrvává děs – to se jí nezbavím ani v posmrtném životě?“

Moje matka se narodila jako Ruby Griffithsová 18. ledna 1982 v utažském Loganu. Byla prvním z pěti dětí Chada a Jennifer Griffithsových, jejichž rodiny patřily po generace mezi členy mormonské Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů (CJKSPD).

Když byla Ruby malá, přestěhovali se do Roy – malého městečka v Utahu, kde mormonismus určoval prakticky každý aspekt života. V semknuté církevní komunitě se dny točily kolem studia Písma svatého, praktikování čistého života, a hlavně budování rodiny, která je základním stavebním kamenem celé víry.

Jakožto nejstarší potomek v přísné, konzervativní domácnosti si Ruby v dětství moc zábavy neužila, protože se musela podílet na péči o mladší sourozence. Umím si živě představit, jak tehdy mladičká Ruby s hlavou vztyčenou a za plného soustředění plnila očekávání své rodiny, zatímco dychtivě vyhlížela den, kdy bude mít vlastní rodinu a bude si moct určovat vlastní pravidla. Mateřství pro Ruby nebyla jen budoucí role – byl to vrchol jejích ambicí, jediná věc, kterou skutečně chtěla.

Velebení mateřství není v naukách CJKSPD nic neobvyklého. Stát se matkou v mé víře představuje nejvyšší poslání, příležitost napodobit božstvo a podílet se na úžasném procesu stvoření. Možná proto Ruby nevnímala tělesné útrapy – těhotenské neduhy, bolestivý porod – jako překážky či břemena, s nimiž by se musela popasovat. Vnímala je spíš jako posvátnou zkoušku, příležitost k demonstrování neochvějné víry v božský záměr, a také garanci posmrtného života v nebi po boku uctívaných předků, kteří se vydali stejnou cestou.

Jakmile oslavila osmnácté narozeniny, startovací pistole vystřelila a zahájila Rubyin sprint vstříc věčné slávě, takže ihned začala plnit své poslání, které spočívalo v zalidňování pozemského, a potažmo nebeského domova.

Ze všeho nejdřív však potřebovala manžela.

Když v roce 2000 čerstvě plnoletá Ruby poprvé vkročila do kampusu Státní univerzity v Utahu, měla jen jeden cíl: uhnat chlapa. Za hlavní obor studia si zvolila účetnictví, ale kvůli číslům na vysokou rozhodně nešla. Šla tam, aby si našla partnera, mohla se vdát, založit rodinu a začít plnit své božské poslání, a to fofrem.

Na barevně utřídné nástěnce Ruby shrnula všechny důležité vlastnosti ideálního muže. „O deset centimetrů vyšší než já.“ „Pohledný.“ „Splacené auto.“ „Inženýr.“ (Její otec byl také inženýr, takže nejspíš chtěla, aby se historie opakovala.) A samozřejmě bylo nutné, aby byl onen muž oddaný církvi.

„NĚKDY SE PODÍVÁM DO ZRCADLA
A NAPADNE MĚ: ‚PROBOHA, VYPADÁM JAKO ONA‘
NEBO ‚MLUVÍM JAKO ONA‘...
ALE JÁ NECHCI BÝT ANI TROCHU JAKO ONA.“
SHARI FRANKEOVÁ, *Good Morning America*

„Ve svých odvážných pamětech Shari Frankeová,
dcera Ruby Frankeové, otevřeně hovoří o týrání, které zažívala
ona i její sourozenci, a o vlastní cestě k přežití.“

People

„Shari Frankeová podává svoji verzi příběhu...
Je to autentická a syrová zpověď.“

USA Today

„Shari poprvé odhaluje znepokojující
pravdu o Osmi pasažérech.“

Variety

ISBN 978-80-222-1803-0

9 788022 218030 >

Vydavatelstvo TATRAN
MEMOÁRY/Skutečné příběhy
www.slovatatan.sk

JACKET DESIGN BY DAVID GEE

JACKET PHOTOGRAPHS BY PHILLIP ISTOMIN/MANICPROJECT (OF THE AUTHOR); GETTY IMAGES